

Sygn. akt: I C 275/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gorlicach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Penar
Protokolant:	Radosław Wędrychowicz

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2016 r. w Gorlicach

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S.

o zapłatę i ustalenie

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powódki M. W. kwotę 20 448 zł (dwadzieścia tysięcy czterysta czterdzieści osiem złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 20 000 zł od dnia 28 kwietnia 2012r. do dnia zapłaty i od kwoty 448 zł od dnia 5 stycznia 2015r. do dnia zapłaty,

II. ustala odpowiedzialność pozwanego (...) S.A. z siedzibą w S. względem powódki M. W. za skutki wypadku z dnia 30 czerwca 2011r.,

III. w pozostałej części powództwo oddala,

IV. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powódki M. W. kwotę 2 400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz Skarbu Państwa Kasa Sądu Rejonowego w (...) kwotę 1 023 zł tytułem opłaty od uiszczenia której zwolniona była powódka i kwotę 1 127,81 zł tytułem zwrotu wydatków wyłożonych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa.

SSR Magdalena Penar

ZARZĄDZENIE

(...)

- kal. 21 dni.

G., dnia 15 września 2016r.

Sygn. akt I C 275/14

UZASADNIENIE

Powódka M. W. w żądaniu skierowanym przeciwko (...) S.A. w S. domagała się zasądzenia tytułem zadośćuczynienia kwoty 8 000 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28.04.2012 r. do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania (koszty opieki) kwoty 448 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku, któremu uległa w dniu 30.06.2011 r.

Uzasadniając swoje roszczenia twierdziła, że w dniu 30.06.2011 r. w Ł. doszło do zdarzenia, w którym została poszkodowana. Wskazywała, że prawomocnym wyrokiem z dnia 30.11.2011 r. w sprawie II K 800/11 sprawca wypadku M. O. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. Podała, że doznała obrażeń ciała w postaci złamania zęba, złamania kostki przyśrodkowej podudzia lewego, stłuczenia łokcia, prawego policzka, otarcia skóry, w związku z czym została skierowana do leczenia operacyjnego w Oddziale (...) i (...) Urazowej Szpitala w G., a następnie w Poradni (...). Wskazywała, że wykonano jej otwarte nastawienie kostki przyśrodkowej i wewnętrzne zespolenie poprzęgiem Webera oraz zastosowano unieruchomienie gipsowe na okres 4 tygodni. Twierdziła, że w dniu 27.03.2012 r. dokonała zgłoszenia szkody i pozwany uznał swoją odpowiedzialność, przyznając jej zadośćuczynienie w kwocie 10 000 zł. oraz zwrot kosztów opieki w kwocie 150 zł., pomniejszając je o 50 % z uwagi na przyczynienie się do powstania szkody, przy czym ostatecznie przyczynienie to ustalił na poziomie 20 %, czego ona nie kwestionuje i w związku z czym przyznał jej dodatkową kwotę 3 045 zł. Podała, że uwzględniając rodzaj i zakres doznanych obrażeń ciała, okres leczenia, związany z tym ból, cierpienie, odpowiednią kwotą zadośćuczynienia to minimum kwota 8 000 zł., przyjmując że wysokość należnego zadośćuczynienia to kwota 20 000 zł., przyczynienie do szkody 20 % oraz dotychczas wypłaconą kwotę. Twierdziła, że opieka nad nią była sprawowana przez okres 4 tygodni po 2 godz. dziennie, co łącznie daje 56 godz. i odpowiada kwocie 560 zł., przy przyjęciu kosztów 1 godz. na 10 zł., a po jej pomniejszeniu o stopień przyczynienia, wysokość szkody wynosi 448 zł. Podała, że w wyniku wypadku doznała poważnych obrażeń ciała i mogą pojawić się nowe, nieprzewidywalne w chwili obecnej dolegliwości, co uzasadnia odpowiedzialność pozwanego za skutki wypadku na przyszłość.

W piśmie procesowym z dnia 5.05.2016 r. powódka rozszerzyła żądanie w zakresie zadośćuczynienia, domagając się w miejsce dotychczas żądanej - kwoty 20 000 zł. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi w sposób określony w treści pozwu, wskazując, iż na etapie sporządzenia powództwa, bez wiedzy specjalistycznej, jaką posiadają biegli, którzy łącznie uszczerbek na jej zdrowiu ocenili na 16 %, nie było możliwe precyzyjne oszacowanie doznanej przez nią krzywdy.

Pozwany (...) S.A. w S. wniósł o oddalenie powództwa. Twierdził, że zadośćuczynienie wypłacone powódce w toku postępowania likwidacyjnego uwzględnia rozmiar doznanej przez nią krzywdy, stopień natężenia cierpień, ich długotrwałość, nasilenie bólu oraz wiek poszkodowanej. W związku z tym zarzucił, że żądana przez powódkę kwota zadośćuczynienia jest nadmierna i nieuzasadniona, bowiem nie doznała ona takich obrażeń, które przemawiałyby za zasadnością jej roszczenia, tym bardziej, że przyznanie zadośćuczynienia na podstawie art. 445 § 1 k.c. nie jest obligatoryjne. Podniósł, że proces leczenia i rehabilitacji powódki został zakończony i wszystkie skutki zostały ujawnione, w związku z czym bezzasadne jest żądanie ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość.

W piśmie procesowym z dnia 20.05.2016 r. pozwany wniósł o oddalenie rozszerzonego żądania, wskazując, iż nie sposób uznać, aby po zapoznaniu się z opinią biegłych, powódka odczuwała krzywdę na innym poziomie, bowiem krzywda rozumiana jako ból i cierpienie powstaje bezpośrednio po wypadku. Twierdził, że ewentualny stopień uszczerbku na zdrowiu, bądź stwierdzony jego brak, nie może być przyjmowany jako jedyna i decydująca przesłanka ustalenia wysokości zadośćuczynienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30.06.2011 r. około godz. 21.30 w Ł. doszło do wypadku drogowego. Po lewej strony drogi szły w kierunku miejscowości Z. obok siebie trzy dziewczyny, wśród których była M. W., licząca wówczas 16 lat. Najpierw poruszały się chodnikiem przy przystanku autobusowym, poczym szły dalej lewą stroną drogi, gdyż do domu powódki było

niedaleko i dlatego nie przechodziły na drugą stronę drogi, gdzie wzdłuż jezdni znajdował się chodnik dla pieszych. Dwie dziewczyny szły poboczem drogi, natomiast powódka szła po jezdni. W tym czasie od strony G. w kierunku Z. jechał samochód N. (...) kierowany przez P. S.. Zbliżał się do niego samochód O. (...) o nr rej. (...) kierowany przez M. O., który rozpoczął manewr wyprzedzania N. S., nie upewniwszy co do możliwości bezpiecznego jego wykonania. M. W. podjęła próbę zejścia z drogi tj. próbowała wyprzedzić koleżanki i zejść na pobocze, ale nie zdążyła tego zrobić i została potrącona przez O. (...).

/dowód: zeznania powódki M. W. protokół rozprawy z 3.02.2015 r. 00:51:11-01:18:10, akta II K 800/11: protokół oględzin k.5,6,10,11, szkic z miejsca wypadku k.17, zeznania św. M. W. k.18,19, zeznania św. D. S. k.28, zeznania św. P. S. k.30, wyjaśnienia M. O. k.32,52, zeznania św. B. R. k.39, opinia biegłego P. R. k.46-50/

Za czyn ten stanowiący przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. M. O. został prawomocnie skazany wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w (...)z dnia 30.11.2011 r. w sprawie II K 800/11.

/dowód: wyrok z dnia 30.11.2011 r. k.17/

W wyniku tego zdarzenia M. W. doznała złamania korony zęba siekacza górnego prawego, złamania awulsyjnego kostki przyśrodkowej podudzia lewego, stłuczenia łokcia i policzka prawego, otarć skóry.

Obrażenia te nie wywołały u niej zaburzeń stanu zdrowia psychicznego. Wypadek spowodował u powódki łagodną reakcję adaptacyjną, będącą typową reakcją na zadziałanie czynnika stresującego, której objawy: przygnębienie, bezsilność, lęk o miernym nasileniu utrzymywały się przez około 2 miesiące.

/dowód: opinia biegłego W. S. k.153,154, opinia biegłej G. Z. k.167,167, opinia biegłego W. K. k.190-193/

Bezpośrednio po wypadku powódka została przewieziona karetką pogotowia na (...) Szpitala (...) w G., gdzie miała wykonane zdjęcie RTG łokcia prawego i stawu skokowego lewego, czyszczenie ran, zalecono jej stosowanie leków: C., C. 3 F., zastosowano unieruchomienie gipsowe i zakwalifikowano do leczenia operacyjnego. Powódka bardzo bała się pobytu w szpitalu i operacji, tym bardziej, że wcześniej była osobą w pełni zdrową. W Oddziale (...)i (...) Urazowej Narządu (...) przebywała w dniach od 4 do 7.07.2011 r. Miała wówczas wykonany w znieczuleniu podpajęczynówkowym zabieg operacyjny otwartego nastawienia kostki przyśrodkowej podudzia lewego i wewnętrzne zespolenie poprzęgiem Webera. Przy wypisie zastosowano unieruchomienie gipsowe na 4 tygodnie, zalecono powódce dalsze leczenie w Poradni (...), a także stosowanie ampułek F..

Do Poradni (...)przy Szpitalu (...) w G. zgłaszała się na wizyty 11.07.2011 r. i 14.07.2011 r.

W dniach 2-3.02.2012 r. powódka ponownie została przyjęta na Oddział (...)i (...) Urazowej Narządu (...) celem usunięcia zespolenia wewnętrznego kostki przyśrodkowej podudzia lewego. Zabieg ten w znieczuleniu ogólnym miała wykonany w dniu 2.02.2012 r. Dalszą kontrolę zalecono jej w Poradni (...), gdzie zgłosiła się w dniach 9.02.2012 r., 14.02.2012 r., 13.02.2012 r. i 16.02.2012 r.

Powódka była rehabilitowana przez siostrę, która jest fizjoterapeutką.

Leczenie złamania części koronowej zęba siekacza górnego prawego powódki, wykonane w gabinecie stomatologicznym, polegało na odbudowie kompozytowej złamanej części koronowej. Powódka odbyła w związku z tym 3 wizyty. Obecnie wymaga okresowo wizyt kontrolnych, w celu ustalenia żywotności zęba oraz sprawdzenia stanu założonego kompozytu.

Leczenie powódki zostało zakończone w lutym 2012 r.

/dowód: historia choroby z (...) k.18,19, karta medycznych czynności ratunkowych k.20, karta monitorowania wkluc obwodowych k.21, historia choroby z Oddziału (...)i (...) Urazowej Narządu (...) k.23-28,30-56, karta informacyjna leczenia szpitalnego k.29,57,85, historia choroby z poradni ortopedycznej k.73-80, karta zabiegów rehabilitacyjnych

k.83-88, karta informacyjna leczenia ambulatoryjnego k.89, opinia biegłego W. S. k.153,154, opinia biegłej G. Z. k.167,167, opinia biegłego W. K. k.190-193, zeznania św. B. W. protokół rozprawy z 3.02.2015 r. 00:11:57-00:34:28, zeznania św. J. W. protokół rozprawy z 3.02.2015 r. 00:34:28-00:47:03, zeznania powódki M. W. protokół rozprawy z 3.02.2015 r. 00:51:11-01:18:10/

W związku z doznany urazem stawu skokowego M. W. odczuwała silne dolegliwości bólowe bezpośrednio po urazie i po każdym z zabiegów operacyjnych. Zmniejszały się one w efekcie prowadzonego leczenia oraz unieruchomienia. Także uszkodzenie zęba było przyczyną odczuwanych przez kilkanaście dni dolegliwości bólowych o średnim natężeniu.

Doznany uraz utrudnił powódce codzienne funkcjonowanie. Wymagała pomocy innych osób przez okres 6 tygodni w wymiarze 2 godzin dziennie. Pomoc taką świadczyli jej rodzice i siostra. Było to dla powódki krępujące.

Wypadek pokrzyżował też plany wakacyjne powódki, uniemożliwiając wyjazd na obóz nad morze oraz udział w rozgrywkach w siatkówkę w ramach klubu sportowego, którego była członkiem. Kiedy miała nogę w gipsie, praktycznie nie wstawała. Później chodziła o kulach. Po rozpoczęciu roku szkolnego we wrześniu 2011 r. jeszcze przez miesiąc chodziła o kulach, w związku z czym w tym okresie rodzice dowozili ją do szkoły. Wymagała tego także po drugim zabiegu w lutym 2012 r. Przez cały rok szkolny zwolniona była z zajęć WF. Początkowo bała się chodzić po drodze, zwłaszcza gdy było już ciemno i słyszała nadjeżdżający samochód. Bała się sygnału karetki pogotowia. Obecnie objawy te są mniej nasilone.

Obecnie następstwem przebytego urazu jest blizna pooperacyjna okolicy kostki przyśrodkowej podudzia lewego, nieco poszerzone obrysy stawu skokowego lewego (obwód tego stawu jest o 1 cm większy od strony prawej), ograniczenie zgięcia i wyprostu w tym stawie o około 10 stopni. Zmiany te ograniczają aktywność życiową powódki. Choć nie istnieją żadne przeciwwskazania do podejmowania przez nią aktywności fizycznej, za wyjątkiem sportów ekstremalnie obciążających staw skokowy, obawiając się, aby nie doznać urazu i z powodu bólu odczuwanego przy wyskokach, nie wróciła do gry w siatkówkę. Nie kontynuowała też nauki jazdy na nartach. Obecnie okresowo powódka odczuwa ból w kostce, gdy dłużej pochodzi lub postoi, czy na zmianę pogody.

Blizna przysparza powódce kompleksów. Z tego powodu woli chodzić w spodniach, nie zakłada butów na obcasach. Także ubytek zęba był dla niej krępujący. Wstydziała się uśmiechać, a obecnie obawia się, że ząb może kolejny raz się ukruszyć.

/dowód: opinia biegłego W. S. k.153,154, opinia biegłej G. Z. k.167,167, opinia biegłego W. K. k.190-193, zeznania św. B. W. protokół rozprawy z 3.02.2015 r. 00:11:57-00:34:28, zeznania św. J. W. protokół rozprawy z 3.02.2015 r. 00:34:28-00:47:03, zeznania św. M. S. protokół rozprawy z 3.02.2015 r. 00:47:03-00:51:11, zeznania powódki M. W. protokół rozprawy z 3.02.2015 r. 00:51:11-01:18:10/

W następstwie urazu M. W. doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 15 % zgodnie z pkt. 162a tabeli „Ocena procentowa stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu” stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 r. (Dz. U. Nr 234, poz. 1974) – jako następstwo zniekształcenia z poszerzeniem obrysów stawu skokowego i ograniczenie jego ruchomości oraz trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 1 % jako następstwo złamania zęba siekacza górnego prawego. Nie poniosła natomiast żadnego uszczerbku na zdrowiu, biorąc pod uwagę jej stan psychiczny.

Przebyte złamania kostki przyśrodkowej podudzia prawego może w przyszłości spowodować zmiany zwyrodnieniowe stawu skokowego lewego, z tym, że nie można nawet w przybliżeniu określić czasu ich wystąpienia ani nasilenia. Przebyte urazu zęba siekacza górnego może w przyszłości spowodować obumarcie miazgi zęba i konieczność dodatkowego, niezbędnego w takiej sytuacji, leczenia endodontycznego ewentualnie odbudowy protetycznej przez wykonanie licówki porcelanowej.

/dowód: opinia biegłego W. S. k.153,154, opinia biegłej G. Z. k.167,167, opinia biegłego W. K. k.190-193/

W związku ze szkodą zgłoszoną w piśmie z dnia 27.03.2012 r. przez przedstawicielkę ustawową małoletniej wówczas M. W. w (...) S.A. w S., z którym właściciel samochodu O. (...) o nr rej. (...) miał zawartą umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, powódka wskazując na doznane w wyniku wypadku obrażenia ciała domagała się zapłaty na jej rzecz kwoty 50 000 zł., podając, iż ma ona nie tylko związek z tymi obrażeniami, ale ma rekompensować poniesiony stres, brak wakacji, przerwy w nauce związane z leczeniem, w pierwszych miesiącach dowożenie samochodem na zajęcia szkolne, straty moralne i finansowe.

Pismem z dnia 1.04.2012 r. pozwany poinformował powódkę o przyznaniu na jej rzecz zadośćuczynienia w wysokości 10 000 zł., uznając iż doznała 7,5 % uszczerbku na zdrowiu oraz zwrotu kosztów leczenia w wysokości 150 zł., przyjmując, że należne jej świadczenie z tego tytułu wynosi 5 075 zł. po pomniejszeniu o przyczynienie się do szkody na poziomie 50 %.

Z decyzją tą nie zgodziła się M. W., która w piśmie z dnia 13.11.2012 r. zwróciła się o przyznanie na jej rzecz zadośćuczynienia uwzględniającego doznaną przez nią krzywdę, wskazując kwota 10 000 zł. jest niewspółmiernie niska, jak też zmniejszenie przyjętego stopnia przyczynienia się do szkody.

W piśmie z dnia 2.04.2013 r. pozwany poinformował powódkę, iż uznaje jej 20 % przyczynienie się do szkody i w związku z tym dokonał na jej rzecz dopłaty kwoty 3 045 zł.

/dowód: zgłoszenie szkody k.86,87, pismo z dnia 3.04.2012 r. k.88,89, orzeczenie lekarskie k.90-95, pismo z dnia 13.11.2012 r. k.96-98, pismo z dnia 2.04.2013 r. k.99,100, akta szkodowe/

Powyższe sąd ustalił na podstawie powołanych w opisie stanu faktycznego dokumentów, materiału dowodowego zawartego w aktach II K 800/11, aktach likwidacji szkody, a także zeznań św. B. W., św. J. W., św. M. S. i powódki M. W., które zasługiwały na wiarę, jako rzetelne i szczerze.

Sąd podzielił opinię biegłych: z zakresu (...), z zakresu (...) G. Z., z zakresu (...)W. K., którzy w sposób fachowy i wyczerpujący przedstawił jak długo powódka odczuwała dolegliwości związane z przebyłym urazem, jaki przebieg miał proces leczenia doznanych obrażeń ciała i jaki związek mają one obecnie ze stanem zdrowia M. W.. Opinie te nie była kwestionowane przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest prawie w całości uzasadnione.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 35 ustawy z 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z zm.) zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu, za którą odpowiedzialność cywilna objęta jest ubezpieczeniem OC.

Wina M. O., kierującego samochodem O. (...) o nr rej. (...) spowodowania zdarzenia drogowego, w którym obrażeń ciała doznała powódka M. W. nie budzi wątpliwości. Podjął on manewr wyprzedzania bez zachowania szczególnej ostrożności, nienależycie obserwując lewy pas jezdni, na który zjechał, czym naruszył art. 24 ust. 1 i 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Zatem w oparciu o powołane przepisy w zw. z art. 436 § 1 k.c., pozwany zobowiązany jest do naprawienia wyrządzonej powódce szkody.

W stanie faktycznym sprawy uznać należało, że M. W. przyczyniła się do powstania szkody.

O przyczynieniu się poszkodowanego do powstania szkody można mówić wówczas, gdy szkoda jest nie tylko następstwem zdarzenia, z którym przepisy ustawy łączą obowiązek odszkodowawczy innego podmiotu, ale także zachowania się samego poszkodowanego. Jak wynika z poczynionych w sprawie ustaleń M. W. poruszała się nieprawidłowo: szła po lewej stronie jezdni, a nie poboczem, czym naruszyła art. 11 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym.

Podkreślić należy, że samo przyczynienie się poszkodowanego nie nakłada na sąd obowiązku zmniejszenia odszkodowania, ani nie przesądza o stopniu tego zmniejszenia i podlega ocenie indywidualnie w każdym stanie faktycznym w granicach wyznaczonych przez art. 362 k.c. (tak SN w wyroku z 19.11.2009 r., IV CSK 241/09, LEX 677896, z 29.10.2008 r., IV CSK 228/08, OSNC 2009/3/66).

Przebieg wypadku, rozmiar i waga uchybień po stronie poszkodowanej, tragiczne skutki wypadku, przemawiają za oceną, że nieprawidłowości leżące po stronie M. W. przyczyniły się w 20 % do powstania szkody, tak jak to strony zgodnie określiły, co winno powodować w tym zakresie obniżeniem należnego jej odszkodowania i zadośćuczynienia.

Zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszystkie wyniki z tego powodu koszty.

Z tego tytułu zasądono na rzecz powódki kwotę 448 zł. tytułem zwrotu kosztów opieki.

Jak wynika z poczynionych w sprawie ustaleń powódka wymagała pomocy drugiej osoby w codziennych czynnościach przez 84 godzin (przez 42 dni po 2 godziny dziennie). Przyjmując koszt opieki przez 1 godzinę na 10 zł. zgodnie z żądaniem powódki, co zważywszy na koszt jednej godziny usług opiekuńczych ustalony uchwałą Rady Miasta G. z dnia 29.01.2009 r. nr (...) w sprawie określenia szczegółowych warunków przyznawania i odpłatności za usługi opiekuńcze lub specjalistyczne usługi opiekuńcze (13,93 zł.) nie jest żądaniem wygórowanym, należna kwota odszkodowania wynosi 840 zł. Nie ma przy tym znaczenia, że opiekę nad powódką sprawowali jej rodzice i siostra, bowiem prawo do odszkodowania obejmującego koszty pielęgnacji, nie jest uzależnione od wykazania, że poszkodowany efektywnie wydał odpowiednie kwoty na koszty opieki (tak SN w orzeczeniach z 4.03.1969 r., I PR 28/69, OSNC 1969/12/229, z 4.10.1973 r., II CR 365/73, OSNC 1974/9/147). Kwotę tę należy pomniejszyć o ustalone powyżej przyczynienie się powódki tj. o 20 % do 672 zł. Ponieważ powódka dochodziła z tego tytułu zapłaty kwoty niższej tj. 448 zł., kwota ta stanowi należne jej odszkodowanie.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, poszkodowanemu może zostać przyznane zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie o jakim mowa w tym przepisie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty sumy symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Zadośćuczynienie winno uwzględniać doznaną krzywdę poszkodowanego, na którą składają się cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych uczuciach przeżywanych bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi. Kwota zasądzona z tytułu zadośćuczynienia nie może być też ani rażąco niska, ani rażąco wygórowana.

W ocenie sądu adekwatną tytułem zadośćuczynienia dla powódki jest kwota 35 000 zł. Jest ona bowiem umiarkowana, utrzymana w rozsądnych granicach, zważywszy na rozmiar doznanej przez nią krzywdy, intensywność naruszeń i odczuwanych dolegliwości bólowych, trwałość skutków.

Uwzględnia ona w szczególności to, iż na skutek urazu doznała 15 % długotrwałego i 1 % trwałego uszczerbku na zdrowiu, konieczność znoszenia bólu – silnego bezpośrednio po wypadku i po każdym z 2 zabiegów operacyjnych, ograniczenia ruchomości na skutek założenia gipsu, a następnie poruszaniem się o kulach, niedogodności związane z pobytami w szpitalu, późniejszymi wizytami w poradni i rehabilitacją, a także cierpienia psychiczne związane z obniżeniem sprawności fizycznej. Uwzględnić należy także i to, że uczestnictwo w wypadku wywołało u powódki zaburzenia emocjonalne. Nie bez znaczenia jest również i to, że na skutek leczenia operacyjnego pozostała na lewym stawie skokowym powódki blizna, która krępi ją i powoduje oszpecenie, podobnie jak i ubytek zęba. Rekompensuje to, że doznany uraz ograniczył aktywność życiową powódki i możliwości czerpania przyjemności z życia, tym bardziej, że jest osobą młodą i wcześniej była w pełni zdrowa, przez co głębsze jest poczucie u niej krzywdy (tak SN w wyroku z 22.06.2005 r., III CK 392/04, LEX 177203). Dla oceny wysokości należnego zadośćuczynienia pozostaje bez znaczenia okoliczność, że pierwotnie powódka określiła go na poziomie 8 000 zł., a następnie rozszerzyła żądanie do 20 000 zł. Już bowiem w zgłoszeniu szkody, a zatem bez dokonania oceny uszczerbku na zdrowiu, określiła wysokość należnego

jej zadośćuczynienia na 50 000 zł., co wskazuje na rozmiar odczuwanej przez nią krzywdy. W związku z tym, skoro tak powódka określiła ją bezpośrednio po wypadku, nie może pozwany skutecznie zarzucać, że o odczuwanej przez powódkę krzywdy, zadecydowało ustalenie przez biegłych doznanego przez nią uszczerbku na zdrowiu.

Kwotę zadośćuczynienia należnego powódce należy pomniejszyć o jej przyczynienie się do szkody tj. o 20 % do kwoty 28 000 zł. oraz o zadośćuczynienie wypłacone przez pozwanego łącznie w wysokości 8 000 zł. W związku z powyższym należne powódce zadośćuczynienie wynosi 20 000 zł.

Rozstrzygnięcie o odsetkach uzasadnia art. 817 § 1 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z zm.). Ponieważ w zgłoszeniu szkody powódka określiła wysokość należnego jej zadośćuczynienia na 50 000 zł., odsetki od kwoty 20 000 zł. zasądzono po upływie 30 dni od dnia otrzymania przez pozwanego tego zgłoszenia. Z kolei żądanie zwrotu kosztów opieki nie było dochodzone przez powódkę w toku postępowania likwidacyjnego, stąd doręczenie pozwanemu odpisu pozwu zostało potraktowane jako zgłoszenie szkody, co uzasadniało zasądzenie odsetek od kwoty 448 zł. 30 dni od dnia doręczenia odpisu pozwu tj. od dnia 5.01.2015 r. (tak SN w orzeczeniu z 2.03.2006 r., I CSK 7/05, LEX 179967). W związku z tym, o ile powódka domagała się zasądzenia odsetek od tej kwoty od daty wcześniejszej, żądanie w tym zakresie podlegało oddaleniu.

W oparciu o art. 189 k.p.c. sąd ustalił na przyszłość odpowiedzialność pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości w związku z rozstrojem zdrowia doznany przez powódkę w wyniku wypadku z dnia 30.06.2011 r.

Następstwa uszkodzenia ciała w zależności od ich rodzaju są zróżnicowane i trudno dokładnie przewidzieć i określić ich skutki. Jak wynika z poczynionych ustaleń istnieje u powódki prawdopodobieństwo rozwoju zmian zwyrodnieniowych stawu skokowego lewego, które skutkować będą narastaniem odczuwanych obecnie dolegliwości oraz prawdopodobieństwo obumarcia miazgi zęba siekacza górnego, które spowoduje konieczność leczenia endodontycznego ewentualnie odbudowy protetycznej przez wykonanie licówki porcelanowej.

Dla ustalenia zaś odpowiedzialności pozwanego wystarcza stwierdzenie prawdopodobieństwa, że aktualny stan zdrowia powódki nie ujawnia jeszcze wszystkich skutków uszkodzenia ciała (tak SN w orzeczeniach z 17.04.1970 r., III PZP 34/69, OSNC 1970/12/217, z 22.06.1978 r., IV CK 203/78, LEX 8110). Inną zaś kwestią będzie ustalenie w razie ich wystąpienia związku przyczynowego z urazem doznany w dniu 30.06.2011 r.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt. I - III wyroku na podstawie powołanych przepisów.

O kosztach procesu orzeczono w pkt. III na zasadzie art. 100 k.p.c., skoro żądanie pozwu tylko w niewielkiej części nie zostało uwzględnione. Na zasądzoną kwotę składają się koszty zastępstwa prawnego powódki w wysokości 2 400 zł.

O opłacie od pozwu, od uiszczenia której zwolniona była powódka oraz o kosztach procesu wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa (wynagrodzenie biegłych zgodnie z prawomocnym postanowieniem o przyznaniu wynagrodzenia) orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, obciążając nimi w całości pozwanego.

SSR Magdalena Penar

1. (...)

2. (...)

3. kal. 14 dni.

3.10.2016 r.